Vasadi Péter

Egy szubjektív dohogás(a)

Hommage Ács Margitnak, Nyilasy Balázsnak

Igen, én mondom meg, bár
én se tudom, csak ráérzek
bizonyost, hoz-e gyümölcsöt
a belém telepített szülőföld
abban a barlangban, melyben
örök nap süt, és örök éj is;
senki nekem az enyémet. Mások
rakják csak diadalmas import
eszmeiség bábeli tortáját
marcipán emeletről marcipán
emeletre; idegen élesztő-
keverékek illatait kapja el
orrom. Saszla-párti vagyok.

Semmiféle királyi kommentár
nem, csak a mű számít. Benne
az „igazság lakozik", s nem
meg-megtáltosodó agyalmány
össze- s túlbonyolítva szók-
ban, versengő terminusokban;
kiizzadt mélyfuratokból buggyan
föl a nyüzsgő szó-pereputty.
Üldözéses a verseny. Fölkent
mesterek sétálnak lebegve s
hangtalanul, krómozott kor-
látok közt a susogó mozgó-
lépcsőkön a titkos nagy-
konyhák labirintusaiban,
lábukon puhított fehérfilc
sugárnyelő papucsok: steril
léghuzat sávjaiban forr,
gőzöl a párlat, készül a
„soha-eddig-ilyet"-elixír.

Vasadi Péter (1926) Budapesten élő költő. Válogatott versei 2009-ben jelentek meg. Utóbbi kötete: *Világpor* (2012).

Nem szükséges ide Heidegger,
de jó, hogy (bár mint az adu-
ászt le ne csapnák, nincs o-
lyan asztal) ő is, akár
filozófus ősei, visszafelé kutat,
de előre nyomul, holta után is,
hisz erről szól a láthatatlan
hadoszlop monoton éneke, hogy
jönnek, jönnek, jöjjenek az
újak, s nem a régieket, a
régiességet ejtik vissza
a homokba (talányos termékenyítés).

A Kezdetek s Műveik nagyon élnek.
Mondhatjuk őket Létbelinek, Korok
Ébresztő Rianásának, Teremtő
Emberi Szónak, Teremtetlen
Igének, s ami később elfeketült,
elején Nagy Szent Alma volt a
neve, mit a bűnében is Ősanya-
Asszony leszakított, s belé-
harapott, hogy áradásra bírja
a kegyelmet parttalan partjaiig.
A nagy Történetek halhatatlanok,
feleim, hallásfogyatkozás idején is.

Én mondom még, mi terem bennem,
de nem én, hogy mi teremjen.
Én mondom meg a cseppkőbarlang
csöpögő kupolája alatt vagy
fényverte mezőkön, mégis
szívem közvetlen közelében.
Igen, ott. Igen, bizony ott.